

jeg gerne vilde have sagt, men under Hensyn til Forholdene og den fremrykkede Tid skal jeg afstaa derfra. Jeg har kun villet paapege, at der mellem det ærede Medlem og hans Parti maa være en skærende Modstrid.

Schovelin: Den sene Aftentime forhindrer mig i en udførlig Imødegaelse, som alle disse Bemærkninger fra socialdemokratisk Side under almindelige Forhold vilde nødvendiggøre, jeg maa derfor blot rette de groveste Misforstaaelser, f. Eks. den, at det ærede Medlem for Præstø Amts 2den Valgkreds (Stauning) paastod, at jeg skulde have angrebet Arbejdsløshedskasserne i Modsætning til min Forgænger, der havde anerkendt dem. Jeg har ikke saa meget som med et eneste Ord hverken her eller andetsteds rettet noget som helst Angreb paa Arbejdsløshedskasserne. Jeg skulde have sagt, at det var mit Formaal at nedsætte Fagforeningstaksterne! Hvordan i Alverden skulde det nogen Sinde kunne blive mit Formaal at nedsætte Fagforeningstaksterne? Jeg staar ikke i noget som helst Forhold, hvor jeg kunde komme til at arbejde for et saadant Formaal. Hvad jeg har hævdet, er udelukkende dette, at det kan være fuldt forsvarligt, at Fagforeningerne paa Arbejdernes Vegne søge at hæve Løntaksterne saa højt som muligt. I hele denne Sag er der selvfølgelig en naturlig Interesses modsætning mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne, men den Strid maa vedkommende Parter udfægte mellem sig selv alene, og det kan aldrig nogen Sinde være det offentliges, Statens og Kommunens, Opgave at støtte Arbejderne i denne Kamp ved Arbejdsløshedsunderstøttelse eller Støtte til Arbejdsløshedskasser eller noget lignende. Dette synes dog at være et overordentlig klart Standpunkt.

Det er fuldkommen rigtigt, at det ikke kan nytte at sige til Folk, som f. Eks. det ærede Medlem fra Gudme (Ravn) sagde: „I skulle sørge for eder selv“, naar Situationen netop er den, at de ikke kunne komme til at sørge for sig selv, fordi de intet Arbejde kunne faa. En helt anden Situation foreligger, naar de kunne faa Arbejde, og det behøver aldeles ikke at være hos nogen af de Arbejdsgivere, som, efter hvad den sidste ærede Taler (Martin Olsen) nærmere

paaviste, ere forpligtede til at overholde denne eller hin Lønningstarif, og som derfor selvfølgelig ogsaa gøre det. Netop under en Arbejdsløshedsperiode kan det være, der kan skaffes Arbejde andre Steder hos andre paa en eller anden Maade, og saa længe man vægrer sig ved at modtage dette Arbejde, fordi der kommer Ordre fra Fagforeningen om, at dette eller hint Arbejde ikke maa gøres for mindre end denne eller hin Pris, kan man ikke paastaa, at der er en saadan ekstraordinær Arbejdsløshed, at det offentlige har nogen som helst Pligt til at træde til.

Martin Olsen: Det, det ærede Medlem vil, er at spare Kassen for en Udgift. Han siger: Staten skal ikke give Tilskud til arbejdsløse, som ikke ville udføre Arbejde under Tariffen. Jeg kunde forstaa det, hvis der blev ansat en Mand mere end ellers, men der sker blot det, at den Mand, der faar Arbejdet, tager Pladsen op for en anden, og hvis han ikke fik Arbejdet, fik en anden det. Jeg mener, at det er en social Interesse, saavel Arbejdsgiverne og Arbejderne som ogsaa Samfundet som saadant have i, at ikke Arbejdsløsheden synker under det Niveau, som Parterne ere blevne enige om. Jeg synes, det er indlysende, at man ikke kan komme bort derfra, og den Teori, som det ærede Medlem vil forfægte, og som han forfægtede meget stærkt, kan ikke finde Jordbund, hvor man for Alvor skal drøfte Spørgsmaalet.

Schovelin: Ogsaa fra socialdemokratisk Side er det anerkendt, at Arbejde under de nuværende Samfundsforhold er en Vare, hvad der netop i høj Grad i mange Maader er beklagelsesværdigt. Som Følge deraf maa man ogsaa finde sig i, at denne Vare til Tider ligesom alle andre Varer kan komme til at synke i Pris. At de Mennesker, som udbyde denne Vare, gøre alt muligt for at opretholde Varens Pris, er forstaaeligt, dermed kan man kun have den største Sympati, men de kunne ingeni lunde forlange, at Staten som saadan skal være dem behjælpelig med under Depressionstider at opretholde en saadan kunstig Værdi, lige saa lidt som Landbrugerne kunne forlange, at Staten i en Depressionsperiode for det danske Smør skal hjælpe dem til at holde en vis høj Pris for dansk Smør.